

M. L. ROSSVALLY

THE DRUMMER BOY'S PRAYER

Svensk version

Trumslagarpojken bön
Av M.L. Rossvally

Utgiven av Amazing Facts, Inc.
P.O. Box 1058
Roseville, CA

Två eller tre gånger i mitt liv har Gud i sin stora nåd rört vid mitt hjärta, och inte mindre än två gånger innan min omvändelse hade Han övertygat mig.

Jag tjänstgjorde som fältläkare under amerikanska kriget, och efter Gettysburg-slaget hade vi hundratals sårade soldater inlagda för sjukhusvård. Tjugoåtta av soldaterna var så illa skadade att jag omedelbart fick ta hand om dem, amputera ben eller armar, eller ibland både ben och armar. En av de soldater som blev av med både armar och ben var en ung pojke som bara varit i tjänst i tre månader. Eftersom han var för ung för vanlig tjänst, hade han mönstrat på som trumslagare. När min läkarassistent, och en av vårdarna, kom för att ge honom kloroform inför amputeringen, vred han huvudet åt sidan och vägrade bestämt ta emot bedövningsmedlet. Vårdaren talade om att det var doktors order, men då sa han bara: "Då ska jag be att få tala med doktorn."

"Unge man, varför tar du inte emot kloroformen?" frågade jag honom när jag kom. "När jag fann dig på slagfältet var du så illa därän att jag tvivlade på att det var lönt att plocka upp dig. Men så öppnade du dina stora blå ögon, och då fick jag för mig att du kanske hade en mamma där hemma, som just då tänkte på sin son. Jag ville inte att du skulle dö där ute på fältet, så jag beordrade sjukvårdarna att transportera hit dig. Men du har förlorat så mycket blod att du blivit för svag för att opereras utan bedövning, så låt mig nu ge dig den kloroform som behövs."

Pojken tog min hand, tittade mig rakt i ögonen och sa: "Vet doktorn, en söndag eftermiddag, i söndagsskolan, när jag var nio och ett halvt år gammal, gav jag mitt hjärta till Jesus. Jag lärde mig då att lita på honom. Jag har litat på honom ända sen dess, och jag

vet att jag kan lita på honom även nu. Han är min styrka och min Hjälpare. Han kommer att hålla i mig medan ni amputerar min arm och mitt ben."

Jag frågade honom då om jag fick ge honom lite konjak.

Han tittade mig åter rakt i ögonen och sa: "Vet doktorn, när jag var ungefär fem år gammal knäböjde min mor vid min säng en kväll, lade sin arm om mig och sade, 'Charlie, nu ber jag till Jesus att du aldrig kommer att vilja veta hur alkohol smakar. Din far dog och begravdes som alkoholist, och jag lovade Gud att om det var Hans vilja att du skulle få växa upp, att du måtte varna andra unga män för detta gift.' Nu är jag sjutton år gammal och har aldrig druckit något starkare än te och kaffe. Och nu verkar det som om jag snart kommer att stå inför min Gud. Vill ni då skicka dit mig med konjak i magen?"

Blicken den pojken gav mig kommer jag aldrig att glömma. Även om jag själv då hatade Jesus, respekterade jag den unge mannens trohet mot sin Frälsare. När jag såg hur han älskade och litade på Jesus in i det sista, var det någonting som rörde vid mitt hjärta, och jag gjorde något för den pojken som jag aldrig hade gjort för någon annan – jag frågade honom om han ville tala med fältprästen.

"Oh, ja, doktorn!" blev svaret.

När pastor R. kom, kände han genast igen pojken från bönemötena som hållits i ett av tälten. Pastorn tog pojkens hand och sade: "Det är tråkigt att se dig så här dålig, Charlie."

"Det är ingen fara, pastorn," svarade han. "Doktorn här ville ge mig kloroform, men jag tackade nej. Sen ville han ge mig konjak,

men jag tackade nej till den också. Nu, om Herren skulle kalla hem mig så kan jag gå med klart förstånd."

"Du kanske inte dör, Charlie", sa pastorn. "Men om Gud ändå skulle ta hem dig i dag, är det någonting jag kan göra för dig efter att du har gått bort?"

"Ja, om pastorn ville ta fram min lilla Bibel under min kudde, och skicka den till min mor. Hennes adress står längst bak. Skriv till henne och tala om att allt sedan den dag jag reste hemifrån, har jag inte låtit en dag gå utan att läsa ett stycke från Guds Ord. Säg henne att varje dag, vare sig jag har varit på slagfältet eller på marsch eller på sjukhus, har jag bett att Gud måtte välsigna min kära mor därhemma."

"Är det någonting annat jag kan göra för dig, mitt barn?" frågade fältprästen.

"Ja, om pastorn ville vara så snäll och skriva till föreståndaren för Sand Street Söndagsskola i Brooklyn, New York, och tala om för honom att jag aldrig glömt de vänliga ord, de många böner och de goda råd han gav mig. De har följt mig genom farorna i kriget, och nu när jag skall dö, ber jag min dyre Frälsare att Han ska välsigna min kära söndagsskolföreståndare. Det är allt."

Sen vände han sig till mig och sa: "Nu, doktorn, är jag beredd. Och jag lovar att inte gråta när ni skär av mitt ben och min arm om ni lovar att inte ge mig kloroform."

Det lovade jag, men först var jag tvungen att själv gå in i ett annat rum och ta något stärkande innan jag kunde ta kniven i min hand och utföra operationen.

Charlie Coulson höll sitt löfte och jämrade sig inte medan jag med skalpellens skar igenom hans kött. Men när jag tog sågen för att såga av benpipan stoppade han hörnet av kudden i

munnen, och allt jag kunde höra var "Käre gode Jesus, hjälp mig nu." Men Charlie höll sitt löfte och grät inte.

Den natten kunde jag inte sova. Hur jag än vände mig såg jag Charlies stora blå ögon. Och när jag blundade ringde orden "Käre, gode Jesus, hjälp mig nu", om och om igen i mina öron. Någon gång mellan midnatt och klockan ett steg jag upp och gick ner till sjukhuset – något som jag aldrig gjort förut utan att vara kallad. Men jag kände att jag var tvungen att gå ner och se hur det var med trumslagarpojken. När jag kom dit talade nattskötaren om, att sexton av de svårt sårade från gårdagen hade dött, och blivit utburna till bårhuset.

"Hur mår Charlie Coulson? Är han bland de döda?" frågade jag.

"Nej doktorn", svarade vårdaren. "Han sover gott som en baby."

När jag kom fram till sängen där han låg, berättade en av sköterskorna att ungefär klockan nio hade två män från KFUM gått igenom sjukhuset och läst och sjungit psalmer. Pastor R. som var med hade knäböjt vid Charlies säng och innerligt bett för Charlie. Sen hade de, fortfarande knäböjande, sjungit den mest underbara psalm "Jesus, du min själs Frälsare," och Charlie hade sjungit med. Jag begrep inte hur Charlie som hade genomgått sådan fruktansvärd smärta kunde ha sjungit.

Fem dagar efter att jag hade amputerat hans arm och ben, skickade han bud efter mig, och den dagen fick jag höra mitt livs första väckelsepredikan.

"Doktorn, nu vet jag att min stund har kommit. Jag får antagligen inte uppleva en soluppgång till. Men Gud vare tack, jag är redo att dö. Innan jag dör vill jag tacka er av allt mitt hjärta för att ni varit så vänlig mot mig. Ni är ju jude, och judar tror ju inte på Jesus. Skulle ni vilja vara så snäll och vara kvar här hos mig nu och se mig när jag dör, i full förtröstan på min Frälsare in i det sista?"

Jag försökte stanna kvar hos honom, men jag kunde inte. Jag hade inte kurage att stå och se hur en kristen ung pojke kunde dö så full av kärlek till den Jesus som jag hade fått lära mig att hata, så jag lämnade hastigt rummet. Tjugo minuter senare kom en vårdare in på mitt privata kontor där jag satt med händerna för ansiktet, och sa: "Charlie Coulson skulle vilja tala med doktorn."

Jag har ju just varit där," svarade jag. "Jag behöver inte gå dit igen."

"Men han säger att han absolut måste få tala med er innan han dör."

Jag bestämde mig för att gå dit, säga något vänligt och sen låta honom dö. Men jag var fast besluten att inte låta mej bli påverkad av något som hade med Jesus att göra. När jag kom in i sjukrummet såg jag att han inte hade långt kvar, så jag satte mig ner vid hans säng. Han bad mig hålla honom i handen och så sa han:

"Doktorn, jag älskar er för att ni är jude. Min bästa vän i hela världen var jude."

"Vem var det?" frågade jag.

Han svarade: "Jesus Kristus, och jag skulle vilja att ni lärde känna honom innan jag dör. Vill doktorn lova att aldrig någonsin glömma vad jag kommer att säga till er nu?"

Jag lovade, och han sa: "För fem dagar sedan, medan ni amputerade min arm och mitt ben, bad jag till Herren Jesus att han skulle omvända er själ."

Orden träffade mig rakt i hjärtat. Jag kunde inte förstå hur han, medan jag förorsakade honom sådan olidlig smärta, kunde glömma sig själv och bara tänka på sin Herre och på min ofrälsta själ. Allt jag kunde säga till honom var: "Det ska nog bli bra ska du se, grabben." Med dessa ord lämnade jag honom och tolv minuter senare somnade han in, "Trygg i sin Jesu armar."

Av alla de hundratals soldater som dog på mitt sjukhus under kriget, var det bara en som jag följde till graven. Det var Charlie Coulson, trumslagarpojken. Jag red fem kilometer för att vara med på hans begravning. Jag beordrade att han skulle få en ny uniform och lät lägga honom i en officerskista svept i den amerikanska flaggan.

Denne specielle pojkes sista ord gjorde ett djupt intryck på mig. Jag var välbeställd vad det gällde pengar på den tiden, men jag skulle gärna ha gett min sista slant för att kunna känna så för Kristus som Charlie gjorde. Men en sådan erfarenhet kan inte köpas för pengar.

Denne döende pojkes sista ord ringde i mina öron i månader efter att han hade gått bort. Jag kunde inte komma ifrån dem. Charlies predikan bleknade visserligen med tiden och kom bort bland alla andra intryck som livet bland officerarna bjöd på. Men jag kunde aldrig glömma hans tålmod när smärtan var som värst, och hans barnsliga förtröstan på Jesus, vars namn för mig då bara var ett svärord utan betydelse.

I tio långa år kämpade jag mot Kristus med allt det inneboende hatet hos en ortodox jude, ända tills Gud i sin stora nåd till sist ledde mig till en kristen barberare. Denne barberare kom att bli den andra store medarbetaren i Guds arbete att omvända mig till kristendomen.

När det amerikanska kriget var över placerades jag som medicinsk inspektör med ansvar för ett av militärsjukhusen i Galveston i Texas. En dag när jag var på väg till Washington efter en inspektion, stannade jag i New York några timmar för att vila. Efter middagen gick jag ner till raxsalongen som hörde till hotellet. (Alla ameri-kanska hotell med klass hade en egen raxsalong på den tiden.) Jag blev förvånad när jag steg in i salongen och såg alla bibeltexterna i olika färger som hängde på väggarna. Den som hängde rakt framför mig när jag satt mig i friserstolen bar texten: "Var vänlig svär inte här inne." Och barberaren hade knappt börjat löddra in mitt an-sikte innan han började tala med mig om Jesus. Han talade med sådan vänlighet och öppenhet att mina fördomar alldeles kom av sig, och i stället lyssnade jag uppmärksamt till vad han sa.

Medan han talade påmindes jag gång på gång om Charlie Coulson, trumslagarpojken, som nu varit död i tio år. Jag blev så fascinerad av vad barberaren sa, att jag bad honom klippa mitt hår också, fastän jag inte alls hade tänkt det när jag steg in i salongen.

Och medan han klippte fortsatte han sin kärleksfulla predikan om Kristus. Han berättade att även om han inte själv var jude, så hade han en gång varit lika långt borta från Jesus som jag var då.

Jag lyssnade uppmärksamt, och blev så intresserad av vad han hade att säga, att jag till slut när han hade klippt färdigt håret hörde

mig själv säga: "Och så skulle jag vilja ha en schamponering också, tack!" Det slutade med att jag bad om allting som man kan be en barberare om i en rak- och frisersalong. Till slut blev jag ju i alla fall tvungen att gå. Jag betalade mannen, tackade honom för hans vänlighet och sade att jag nu måste skynda mig för att inte missa nästa tåg. Men barberaren lät sig inte nöja.

Det var en bitande kall februaridag, och det var ganska riskabelt att gå på de isiga trottoarerna. Eftersom det bara var två minuters gångväg från hotellet till stationen, erbjöd sig den vänlige barberaren att följa mig dit. Jag tog tacksamt emot hans erbjudande, och vi hade knappt kommit ut på gatan förrän han tog mig under armen för att jag inte skulle falla. Han sade inte mycket medan vi gick längs gatan mot stationen. Men när vi kom fram bröt han tystnaden genom att säga: "Min herre förstår kanske inte varför jag valde att tala med er om just det här ämnet som är mig så kärt. Men när ni kom in i min salong, såg jag genast att ni var jude."

Han fortsatte att tala till mig om sin "käre Frälsare," och berättade att han kände det som sin plikt att berätta för varje jude han mötte om Den som blivit hans bästa Vän, både i det här livet och för nästa. När jag tittade in i hans ansikte såg jag tårar rullande utför hans kinder, han var tydligen själv mycket rörd. Jag kunde inte förstå hur en vilt främmande man kunde bli så intresserad av min välfärd att han till och med grät under samtalet.

Jag sträckte fram handen för att säga adjö. Han tog min hand i båda sina, tryckte den varmt och sa, medan tårarna fortfor att rinna ut-efter kinderna: "Om min herre tillåter och jag kan få ert namn, så lovar jag på hedersord att under de närmaste tre månaderna inte gå och lägga mig förrän jag har lagt fram ert namn i bön inför Gud. Och måtte nu min Kristus följa er på er resa, och inte lämna er i fred

förrän ni också i Honom har funnit det jag funnit – en dyrbar Frälsare och den Messias som ni söker."

Jag tackade honom för hans intresse och omtanke, och efter att ha gett honom mitt visitkort svarade jag, antagligen ganska snorkigt: "Det är nog ingen större risk att jag någonsin kommer att bli kristen."

Han gav mig också sitt visitkort och sa: "Skulle ni vilja vara så vänlig och skriva en rad om Gud tillhändelsevis skulle svara på mina böner för er?"

Jag log ett snett leende och sade nonchalant: "Naturligtvis". Med ett fast handslag tog vi adjö. Inte i min vildaste fantasi kunde jag ana att Gud i sin stora nåd skulle besvara barberarens bön inom fyrtioåtta timmar. Fastän jag utåt verkade helt oberörd, hade mannen gjort ett djupt intryck på mitt inre, det förstod jag senare.

Som ni kanske vet så är en amerikansk tågagn mycket längre än en vanlig svensk vagn. Det får plats mellan sextio och åttio personer och den har inga mellanväggar. Det var inte så mycket folk på tåget den här dagen, vagnen var kanske halvfull. Utan att jag själv var medveten om det hade jag under de första tio eller femton minuterna provsuttit varenda ledig plats i hela vagnen.

De andra passagerarna började titta konstigt på mig där jag utan synbar anledning flyttade från den ena platsen till den andra. Jag vet inte själv varför jag gjorde det. Till slut hittade jag en plats i ett hörn av vagnen och bestämde mig för att sova en stund. Men så fort jag blundade kändes det som om jag satt mellan två eldar. På ena sidan var barberaren från New York, och på den andra sidan var trumslagarpojken från Gettysburg – och bågge två talade med mig

om Jesus, vars namn jag ju hatade. Hur jag än försökte blev jag inte av med dessa två trogna Kristi vittnen. Den ene hade jag sagt adjö till för bara en timme sedan, den andre hade varit död i nästan tio år. Sömn var inte att tänka på, och resten av resan tillbragte jag i ett tillstånd av oro och grubblerier.

Som vanligt köpte jag en morgontidning så fort jag kom fram till Washington. Det första jag såg var en annons om ett väckelsemöte i Dr. Rankin's Congregational Church, den största kyrkan i Washington. Så fort jag läst annonsen hörde jag en inre röst som sade: "Du ska gå till den kyrkan." Jag, som aldrig hade besökt en kristen gudstjänst, skulle vanligtvis ha ansett att rösten kom från djävulen och avfärdat den. När jag var ung ville min far att jag skulle bli en judisk rabbi, och jag hade lovat honom att aldrig gå till ett ställe där "Jesus, inkräktaren" predikades. Jag hade till och med lovat att aldrig läsa en bok som handlade om Jesus, eller ens nämnde namnet. Hittills hade jag hållit det löftet.

I samband med väckelsemötet ovan, sades det att en gemensam kör från de olika kyrkorna i staden skulle framträda vid varje predikan. Då musik var en av mina passioner i livet, väckte detta givetvis mitt intresse, och blev min ursäkt för att besöka kyrkans väckelsepredikan samma kväll. När jag klev in i kyrkan, var den fylld till sista bänk. En vaktmästare anvisade mig till en plats på raden längst fram, mitt emot predikanten som f.ö. var en evangelist, väl känd i såväl England som i Amerika. Jag satte mig till rätta och lät den vackra sången omsluta mig.

Men talaren hade inte hunnit tala i mer än fem minuter förrän jag drog slutsatsen att någon måste ha talat om för honom vem jag var. Jag tyckte att han hela tiden pekade på mig. Han verkade hålla ett öga på mig, och av och till höjde han sin näve åt mitt håll. Trots

detta, så fängslades jag av hans ord. Men det var inte det enda. I mitt huvud kunde jag dessutom fortfarande höra de ord som de två förra predikanterna - den kristne barberaren i New York, och trumslagarpojken från Gettysburg - hade sagt till mig. För min inre syn kunde jag klart och tydligt se och höra dessa två kära vänners predikan, och naturligtvis förstärkte detta vad som sades ännu mer. Jag glömde min omgivning och plötsligt kände jag hur tårarna bara rann ner för mina kinder. Det skrämde mig och jag började skämmas över att jag, en ortodox jude, kunde vara så barnslig att jag grät i en kristen kyrka. Mina allra första tårar i en kristen kyrka.

Jag glömde att säga att under predikan och medan predikanten tittade så på mig, så slog mig tanken att det kanske inte var mig han pekade på, utan någon i raden bakom. När jag vände mig om för att se vem den personen skulle kunna tänkas vara, fick jag till min bestörtning se en församling på mer än tvåtusen människor, från alla olika samhällsskikt, som alla verkade stirra rakt på mig. Plötsligt insåg jag att jag var den enda juden i salen, och jag önskade intensivt att jag aldrig hade gått dit. Jag var nämligen väl känd i både judiska och icke judiska kretsar i Washington, och kunde för mitt inre öga se hur mitt besök i denna kyrka skulle se ut i en av Washingtons tidningar nästa morgon: "Dr. Rossvally, en jude, sågs besöka ett kristet väckelsemöte som hölls mindre än fem minuters promenad från den synagoga som han i vanliga fall besöker. Han sågs även fälla tårar under predikan." För att inte dra åt mig för mycket uppmärksamhet (det fanns nämligen ansikten där som jag mycket väl kände igen) beslöt jag mej för att inte ta upp min näsduk för att torka bort tårarna; de fick torka av sig själva. Men välsignad vare Gud, jag kunde inte hålla tårarna tillbaka utan de rann allt fortare och ymnigare nedför mina kinder.

Predikanten avslutade så småningom sin predikan och till min förvåning avslutade han med att bjuda in alla som kunde, till ett eftermöte. Jag valde att inte acceptera inbjudan utan var tvärtom glad för att nu äntligen få tillfälle att lämna kyrkan. På väg ut genom dörren kände jag att någon drog i min rock. När jag vände mig om fick jag se en äldre dam som visade sig vara Mrs. Young, en välkänd, aktivt kristen dam från Washington.

Hon tittade på mig och sa "Ursäkta mig främling, jag kan se att ni är en officer. Jag har suttit och betraktat er under kvällens lopp och jag ber er att ni stannar. Jag kan se att ni kämpar med er överlåtelse. Jag är övertygad om att ni har kommit hit för att söka Frälsaren, men ni har ännu inte funnit Honom. Jag ber er att komma med in igen. Jag skulle vilja tala med er, och med er tillåtelse så vill jag be för er.

"M'am", svarade jag, "jag är jude."

Hon svarade, "Jag bryr mig inte om ifall ni är jude; Jesus Kristus dog för judar såväl som för icke-judar.

Hennes övertygande sätt att framföra detta gjorde intryck på mig. Jag följde med henne tillbaka till den plats som jag nyss så abrupt hade lämnat. När vi väl var där sa hon:

"Om ni vill knäböja så ska jag be för er."

M'am, det är något som jag aldrig har gjort och jag heller aldrig kommer att göra."

Mrs. Young tittade lugnt på mig och sa, "Käre främling, jag har funnit en sådan dyrbar, kärleksfull och förlåtande Frälsare i min Jesus, att jag är helt övertygad om att Han även kan omvända en jude som står upp. Jag ska knäböja och be om detta."

Hon övergick från ord till handling och föll ned på knä och började be. Hon talade med sin Frälsare på ett enkelt och barnsligt

sätt vilket fick mig att slappna av. När jag stod där och såg denna snälla gamla kvinna knäböja och be för mig så skämdes jag. Hela mitt liv tycktes flyta förbi framför mina ögon och jag önskade att golvet skulle öppna sig så att jag kunde sjunka ner och bara försvinna. När hon ställde sig upp igen, räckte hon mig sin hand och sa med sin mjuka, moderliga röst: "Kommer ni att be till Jesus innan ni somnar ikväll?"

"M'am", svarade jag, "jag kommer att be till min Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, men inte till Jesus."

"Välsignade barn!" sa hon, "er Gud, som är Abraham, Isak, och Jakobs Gud, är min Kristus och er Messias."

"Godkväll, M'am, och tack för er vänlighet", sa jag och gick sakta ut från kyrkan.

På vägen hem kunde jag inte låta bli att tänka på det som just hade hänt. I mina tankar resonerade jag med mig själv: "Hur kommer det sig att dessa kristna bryr sig så mycket om både judar och icke-judar, folk som är främlingar för dem? Kan det verkligen vara möjligt att alla dessa miljoner män och kvinnor som under de senaste tvåtusen åren har levt och dött med förtröstan på Kristus, kan ha fel? Och att en liten handfull judar spridda över hela världen, kan ha rätt? Varför skulle den där döende trumslagar-pojken bry sig om vad han valde att kalla min oomvända själ? Och varför skulle den där kristne barberaren i New York ha ett sådant stort intresse av mig? Varför skulle predikanten i kyrkan välja ut mig och peka med sitt finger mot mig, eller den där vänliga kvinnan följa mig till dörren och be mig komma tillbaka? Det måste vara för att de älskar sin Jesus så mycket, densamme Jesus som jag bara avskyr." Ju mer jag tänkte på detta, desto sämre mådde jag. Å andra sidan tänkte jag:

"Är det möjligt att min far och mor, som älskar mig så mycket, skulle kunna lära mig något som är fel? Under hela min uppväxt

lärde de mig att hata Jesus; att det bara finns en Gud, och att Han inte har någon Son." Nu kände jag hur en längtan började växa fram i hjärtat att lära känna den här Jesus som de kristna älskade så mycket. Jag började gå fortare, fast besluten om, att ifall det fanns någon sanning i Jesus Kristus' religion, så skulle jag ta reda på det innan jag gick till sängs den kvällen.

När jag kom hem tyckte min fru (som var en strängt ortodox judinna) att jag såg uppjagad ut och frågade mig var jag hade varit någonstans. Då jag inte tordes berätta sanningen för henne och heller inte ville ljuga för henne, så sa jag:

"Kära hustru, var snäll och fråga mig inte. Jag har något mycket viktigt jag måste arbeta med just nu. Jag sätter mig i mitt arbetsrum där jag kan vara ifred."

Jag gick in i mitt arbetsrum, stängde dörren bakom mig och började be. Jag vände mig mot öster precis som jag alltid gjort. Ju mer jag bad desto sämre mådde jag. Jag var inte förberedd på de känslor som nu svallade upp inom mig. Jag kände mig förvirrad inför be-tydelsen av de många profetiorna i Gamla Testamentet, som ju intresserade mig så mycket. Mitt bedjande gav mig ingen tillfredsställelse, och det var då det gick upp för mig att de kristna låg på knä när de bad. Låg det något i det? Under min uppväxt i ett strikt ortodoxt judiskt hem, hade jag lärt mig att aldrig knäböja när jag bad till Gud. Plötsligt blev jag rädd att jag skulle förledas till att be till Jesus, bedragaren, om jag knäböjde.

Även fast natten var kall och det inte fanns någon uppvärmning i mitt arbetsrum (det var inte tänkt att jag skulle använda mitt arbetsrum den kvällen), så hade jag aldrig tidigare i mitt liv svettats så mycket som jag gjorde då. Jag fick syn på mina små bönelådor av läder som hängde på väggen i rummet. Ända sedan jag var tretton år gammal hade jag burit dem varenda dag utom på de judiska

sabbaterna och högtiderna. Jag älskade dem. Jag tog ner dem och höll dem i handen och kom att tänka på 1 Mosebok 49:10:

"Spiran skall icke vika ifrån Juda, icke härskarstaven ifrån hans fötter, till dess han kommer till Silo och folken bliva honom hörsamma."

Ytterligare två texter som jag ofta hade läst och funderat över, framstod plötsligt så levande för mitt inre. Den första var från Mika 5:2:

"Men du Bet-Lehem Efrata, som är så ringa för att vara bland Juda släkter..."

Den andra texten var den välkända profetian i Jesaja 7:14:

"Så skall då Herren själv giva eder ett tecken; Se, den unga kvinnan skall varda havande och föda en son, och hon skall giva honom namnet Immanuel."

Dessa tre texter tvingade sig så starkt in i mitt medvetande, att jag skrek högt: "Åh, Herre, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, du vet att jag söker uppriktigt. Om Jesus Kristus verkligen är Guds Son, uppen-bara honom då för mig i kväll och jag ska acceptera honom som min Messias!"

Jag hade knappt hunnit säga detta förrän jag omedvetet kastade mina små bönelådor in i ett hörn av rummet, och innan jag visste ordet av låg jag på mina knän, bedjande, i hörnet med bönelådorna bredvid mig. Att kasta dessa på golvet som jag hade gjort var för en jude att häda. För första gången i mitt liv låg jag nu på knä när jag bad. I mitt inre kämpade jag med tvivel och rädsla över det jag gjorde.

Jag kommer aldrig att glömma min första bön till Jesus. Den löd ungefär så här: "Åh Herre, Jesus Kristus, om du är Guds Son, om du är världens Frälsare, om du är judarnas Messias, den som vi judar fortfarande väntar på, och om du kan omvända syndare så som de kristna säger att du kan, så omvänd mig för jag är en syndare och jag lovar att tjäna dig för resten av mitt liv."

Den här bönen gick dock aldrig högre än till taket. Skälet till detta var inte svårt att förstå. Jag hade försökt att göra en deal med Jesus. Om han gjorde det jag bad honom om, så skulle jag från min sida göra det jag hade lovat honom. Jag låg kvar på mina knän i ungefär en halvtimme medan svetten rann ner för mitt ansikte. Hela huvudet hettade och jag lutade det mot väggen för att kyla ned det. Jag plågades men jag var inte omvänd. Jag reste mig upp och vankade av och an i mitt arbetsrum. Då slog mig tanken, att jag kanske hade gått för långt, och jag lovade mig själv att jag aldrig mer skulle böja knä. Jag började resonera med mig själv: "Varför ska jag böja knä? Kan inte Abrahams Gud, som jag har älskat, tjänat och dyrkat i hela mitt liv, göra samma sak för mig som man säger att Kristus gör för icke-judarna?" Utgångspunkten i mitt tänkande var förstås judisk, och jag fortsatte mitt resonemang: "Varför ska jag vända mig till Sonen? Står inte Fadern över Sonen?"

Ju mer jag resonerade om detta, desto sämre kände jag mig och jag blev dessutom mer och mer osäker. I ett hörn av rummet låg fort-farande mina små bönelådor och påverkade mig på ett magiskt sätt. Instinktivt vände jag mig mot dem och ofrivilligt föll jag åter igen ned på mina knän. Men nu kunde jag inte få ur mig ett enda ord. Mitt hjärta värkte eftersom jag ju kände en stark längtan efter att lära känna Kristus, om han nu var Messias.

Jag ändrade ställning gång på gång. Ena stunden knäböjde jag och i nästa stund vankade jag av och an genom rummet. Så höll jag på från kvart i tio på kvällen till fem i två på morgonen. Då började det sakta klarna för mig, och jag började långsamt och av hela min själ både känna och tro att Jesus Kristus verkligen var den riktige Messias. Så fort jag hade förstått detta, föll jag för sista gången den natten åter ned på mina knän. Men denna gång var alla mina tvivel borta och jag började prisa Gud för att glädje och lycka trängt sig in i min själ på ett sätt som jag tidigare inte trott vara möjligt. Jag visste att jag var omvänd och att Gud för Kristi skull hade förlåtit mig mina synder. Nu kände jag att omskärelse inte betydde annat än en fysisk förändring av kroppen. Man måste bli en ny människa.

Med en nyvunnen, utesäglig glädje reste jag mig upp. I min lycka trodde jag att min kära hustru skulle dela min glädje så fort jag hade talat om för henne vad som hade hänt. Med den tanken i huvudet rusade jag ut från mitt arbetsrum och in i sovrummet (min hustru hade redan gått och lagt sig fastän det ännu inte var släckt i huset). Jag kastade mig om halsen på henne samtidigt som jag kysste henne ivrigt och sa:

"Min kära hustru, jag har funnit Messias!"

Min hustru såg irriterad ut. Hon stötte bort mig och frågade kallt, "Vem har du hittat säger du?"

"Jesus Kristus, min Messias och Frälsare", svarade jag.

Hon sa inte ett ord och på mindre än fem minuter var hon påklädd och ute ur huset. Detta trots att klockan var två på morgonen och det var riktigt kallt ute. Hon gick tvärs över gatan hem till sina föräldrar som bodde mitt emot oss. Jag följde inte efter henne. I stället föll jag ned på knä och bad min nyfunne Frälsare att han måtte öppna min hustrus ögon, som han hade öppnat mina. Sedan somnade jag.

Nästa morgon fick min stackars hustru höra av sina föräldrar, att om hon någonsin kallade mig för sin make igen så skulle hon bli arvlös, utesluten från synagogan och förbannad. Mina barn blev inkallade till sina morföräldrar och förbjöds att någonsin kalla mig pappa igen. De menade att Jesus var en bedragare och i och med att jag bad till honom var även jag en bedragare och en bov.

Fem dagar efter det att jag hade blivit omvänd, fick jag inkallelseorder ifrån Generalen i Washington att bege mig västerut. Jag försökte med alla tänkbara medel att få kontakt med min hustru för att ta farväl av henne, men hon ville varken prata med mig eller skriva till mig. Däremot meddelade hon mig via en granne att så länge jag kallade Jesus Kristus för min Frälsare så skulle jag inte få kalla henne för min hustru. Hon ville då inte leva med mig. Ett sådant besked hade jag inte förväntat mig. Jag älskade ju både henne och mina barn innerligt. Det var därför med tungt hjärta som jag lämnade mitt hem den morgonen, utan att få ta adjö av min hustru eller mina barn, för att resa de nästan tvåtusen kilometerna till min inkallelseort.

Femtiofyra dagar gick utan att min hustru svarade på de brev, som jag dagligen skickade till henne.

Med varje brev jag skrev, bad jag en bön till Gud att han skulle göra så att hon läste åtminstone ett av dem. Jag tänkte att om hon bara läste ett enda av alla mina brev (jag berättade nämligen om Kristus i dem alla) så skulle hon tänka igenom vad hon sagt och gjort innan jag åkte hemifrån.

Aldrig tidigare hade jag känt att Coopers uttalande hade stämt så väl, "Gåtfulla är Guds vägar när han utför sina mirakel", som när min

dotters olydnad fick min hustru att omvända sig. Min dotter var det yngsta av våra två barn och hon var allmänt ansedd att vara sin fars favorit. Efter att jag blev omvänd var det å ena sidan hennes lojalitet till sin mor och å andra sidan hennes kärlek till sin far som orsakade en ständig oro inom henne.

På den femtiotredje natten drömde min dotter att hon såg sin far dö. Hon blev så rädd att hon bestämde sig för, att hända vad som hända ville, så skulle hon inte förstöra nästa brev som kom från mig. Morgonen därpå kom brevbäraren som vanligt med ett brev med den välkända handstilen (hon stod och väntade vid dörren). Hon tog genast emot brevet från brevbäraren, stoppade det under blusen, sprang uppför trappan in i sitt rum och låste dörren. Sedan öppnade hon brevet och började läsa det. Hon läste brevet tre gånger innan hon till slut la det ifrån sig. Brevet gjorde henne så ledsen att när hon kom nedför trappan igen såg hennes mor att hon hade gråtit. Hennes mor frågade vad det var som hade gjort henne så ledsen.

"Mor, om jag talar om det för dig så kommer du att bli arg. Men om du lovar att inte bli ledsen så lovar jag att berätta allt för dig."

"Vad är det, mitt barn", sa modern.

Medan min dotter tog fram brevet som hon hade gömt i klänningen berättade hon om drömmen som hon hade haft natten före. Sedan sa hon: "Jag öppnade ett av pappas brev i morse och nu vare sig kan eller vill jag tro på det min mormor och morfar eller någon annan säger om honom. Att min pappa skulle vara en dålig människa kan jag inte tro på. Ingen dålig människa skulle kunna skriva ett sådant här brev till sin hustru och sina barn. Jag ber dig mor, läs detta brev", sa hon och sträckte fram brevet.

Min hustru tog brevet och gick in med det i ett annat rum där hon låste in det i sitt skrivbord. Senare på eftermiddagen låste hon in sig själv i det rummet och tog fram brevet och började läsa det. Ju mer hon läste desto sämre kände hon sig. Hon har efteråt berättat för mig att hon läste brevet fem gånger innan hon till slut lade det ifrån sig.

Efter sista genomläsningen, lade hon tillbaka brevet i skrivbordet och lämnade rummet. Hennes ögon var tårfyllda och nu var det min dotters tur att fråga: "Mor, varför gråter du?"

"Barn, mitt hjärta värker", svarade hon. "Jag tror att jag behöver lägga mig ner en stund." Hembiträdet gjorde i ordning en kopp te till henne och tänkte att det nog skulle hjälpa mot värken i hjärtat. Men teet skänkte ingen lindring till min stackars hustru.

En stund senare kom min svärmor över till vårt hus. Eftersom hon trodde att min hustru var svårt sjuk började hon behandla henne med några väl beprövade huskurer, som mödrar så ofta gör. Men inte heller dessa hjälpte. Klockan halv åtta på kvällen skickade min svärmor efter Dr R. Han kom direkt och skrev ut en medicin till henne. Men inte heller medicinen hjälpte min hustru att bli bra från värken i hjärtat.

Den kvällen stannade min svärmor kvar hemma hos min hustru och tog hand om henne tills klockan var kvart över elva. Min hustru berättade senare för mig att det enda hon ville var att hennes mor skulle gå så att hon kunde falla ned på knä precis som jag en gång hade gjort. Så fort hennes mor hade gått, låste min hustru dörren till vårt sovrum och föll ned på knä bredvid sin säng. På mindre än två minuter hade Kristus, den Store Läkaren, kommit henne till mötes, botat värken i hjärtat och omvänt henne.

Morgonen därefter fick jag ett telegram som löd:

"Kära make: Kom genast hem. Jag trodde att du hade fel och att jag hade rätt. Jag har nu förstått att det var du som hade rätt och jag som hade fel. Din Kristus är min Messias, din Jesus är min Frälsare. Klockan nitton minuter över elva i går kväll knäböjde jag för första gången i mitt liv, och Herren Jesus omvände mig."

Efter att ha läst telegrammet kände jag för ett ögonblick att jag inte brydde mig det minsta om vare sig det land eller den regering som jag tjänade. Jag lämnade mitt arbete oavslutat och tog första bästa expresståg tillbaka till Washington. Eftersom min familj på den tiden var väl känd, speciellt bland judarna (jag sjöng regelbundet i synagogan) och eftersom jag inte ville dra någon uppmärksamhet till mig, telegraferade jag till min hustru och bad henne att inte möta mig vid stationen. Jag tog istället en droska direkt hem.

När jag kom fram fann jag min hustru väntande i dörren. Hennes ansikte strålade och hon sprang mig till mötes. När jag klev ur droskan, slog hon armarna runt min hals och kysste mig. På andra sidan gatan stod hennes far och mor i dörröppningen till sitt hus. När de såg oss omfamna varandra, förbannade de oss båda.

Tio dagar efter det att min hustru hade gett sitt hjärta till Kristus, blev även min dotter omvänd. Hon är numera gift med en kristen predikant och arbetar tillsammans med honom i Guds stora vingård.

Min son (önskar vid Gud att jag kunde säga det samma om honom som om min dotter) blev av sina morföräldrar lovad, att om han aldrig mer kallade mig sin far eller min hustru sin mor, så skulle han ensam få ärva dem. Hittills hade han hållit det löftet.

Ett år och nio månader efter sin omvändelse dog min hustru. Hennes sista önskan var att få träffa sin son som bodde ungefär sju minuters gångväg bort. Jag skickade bud efter honom gång efter gång och bad honom komma och besöka sin döende mor. Även en av pastorerna i staden besökte tillsammans med sin hustru personligen vår son, för att försöka övertala honom att uppfylla sin döende moders önskan. Men hans enda svar var: "Förbannad vare hon! Låt henne dö, hon är inte min mor."

På torsdag morgon (samma dag hon dog), bad min hustru mig att skicka efter så många församlingsmedlemmar som möjligt för att de skulle vara hos henne när hon dog. Klockan halv elva bad hon Mrs. Ryle, pastors hustru, som var en av hennes bästa väninnor, att hålla hennes vänstra hand och låta alla damerna i rummet vara med och hålla varandra i händerna. Själv stod jag på andra sidan sängen och tog hennes högra hand i min och alla männen i rummet höll varandra i händerna på min sida av sängen. På min hustrus önskan formade vi en ring, vi var ungefär trettioåtta personer, och vi sjöng stilla:

*"Jesus, du som älskar mig,
Låt mig komma i din famn,"*

När vi kom till:

Du, o Kristus, är allt jag önskar,"

sa min hustru med svag men klar röst: "Ja, det är allt jag önskar, det är allt jag har. Kom, käre Jesus, och ta mig med hem." Sedan somnade hon in.

Min son kom inte till begravningen och så vitt jag vet så besökte han heller aldrig sin mors grav. Han hade heller aldrig mer, efter att jag blivit omvänd, kallat mig för sin far eller ens svarat på mina brev.

Detta trots att jag tre gånger har korsat Atlanten mellan Amerika och Tyskland, för att träffa honom och försonas med honom. Men jag har aldrig fått träffa honom. Detta har dock lett till att jag med ännu mera kraft och glöd har bitt till Gud att Han ska befria även min son från den judiska trældomens fördomar och i Jesus "Se Guds lamm som borttager världens synd". Min tro stärktes och befästes under mitt fjärde besök i Tyskland i juli 1887. Då gick min son inte bara med på att träffa mig, han grät även bittra tårar över det som hade varit. Han lovade till och med att besöka sin syster i Amerika.

Direkt efter min omvändelse skrev jag till min mor som bodde i Tyskland, och berättade hur jag hade funnit den äkta Messias. Jag kunde inte låta bli att berätta denna goda nyhet för henne och i mitt hjärta var jag övertygad om att hon skulle förstå och tro mig, det äldsta av sina fjorton barn. Någonstans hoppades jag även att alla mina vänner såväl judar som icke-judar skulle dela denna ny-vunna glädje med mig. Jag kände som psalmisten måste ha gjort när han skrev: "Kom och hör, alla ni som fruktar Gud, jag vill låta er veta vad han har gjort för min själ". Detta hopp, i alla fall vad det gällde min mor, var dömt att sluta i bitter besvikelse.

Hon skrev bara ett endaste brev till mig (om nu en förbannelse kan anses vara ett brev). Avsaknaden av brev från min mor fick mig emellertid att fatta misstankar. Om hon skrev, skulle hon ju därmed också vara tvungen att skicka mig den förbannelse alla judar som blir kristna, måste få från sina närmaste! Denna misstanke fick jag helt bekräftad efter att inte ha hört från henne på fem och en halv månad. Innan jag hade blivit kristen hade hon regelbundet skrivit varje månad.

En morgon när brevbäraren kom med posten, såg jag att ett av breven hade tyskt frimärke och min mors välkända handstil. Så fort jag såg det så jag till min hustru, som var i samma rum:

"Käraste, det har kommit till slut."

Som ni förstår så öppnade jag det brevet först. Det hade ingen överskrift, inget datum, inget "Min käre son", så som alla hennes tidigare brev hade börjat. Det löd:

"Max; Du är inte längre min son; vi har symboliskt begravt dig; vi sörjer dig som om du vore död. Och må nu Abrahams, Isaks och Jakobs Gud göra dig blind, döv och stum, och förbanna din själ för evigt. Du har lämnat din fars religion och synagogan för den där Jesus, bedragaren, och härmed får du nu ta emot din mors förbannelse. Clara".

Trots att jag vid det här laget var fullt medveten om vad det skulle innebära att bli kristen, och trots att jag visste vad jag kunde förvänta mig från min familj när jag lämnade synagogan, så måste jag erkänna att jag inte var beredd på ett sådant brev från min mor. Min kära hustru och jag kunde emellertid nu bättre förstå varandra i vårt nya trosliv, för som tidigare sagts så hade hennes föräldrar redan förbannat henne rakt i ansiktet för att hon trodde på Kristus. Det var ändå inte bara sorgligt, för aldrig tidigare hade psalmistens ord betytt så mycket och varit så uppmuntrande för oss: "Om än min far och min mor överger mig så tar Herren hand om mig."

Låt nu ingen tro att det är en lätt sak för en jude att bli kristen. Man måste vara beredd att mista sin far, mor, och sin hustru för Guds rikes skull. De synpunkter och tankar som tilltalar ens egna känslor och intressen, kommer att misstänkliggöra alla judar som kan tänkas se åt kristendomens håll.

Några dagar senare svarade jag så på min mors brev:

SVAR PÅ MIN MORS FÖRBANNELSE

*"Långt hemifrån, min mor,
Ska jag varje dag be för dig;
Varför ska jag förbannas, mor?
Varför skickar du mig ett sådant brev?
När jag blev övertygad om min egen synd, mor,
grät jag, 'Jesus, gör mig fri!'
Jag är lycklig nu, mor.
Kristus, juden, har dött för mig.*

*"Honom som du lärde mig hata, mor,
Honom som du fortfarande kallar för 'bedragare',
dog för mig på Golgata, mor,
Dog för att rädda mig från undergången.
Låt mig leda dig till Honom, mor.
Medan jag knäböjer och ber:
'Jesus, ta emot min mor;
Kärleksfulle Jesus, gör henne fri.'*

*Låt dig övertygas, kära mor,
Var inte så hård;
Jesus Kristus, judarnas Messias,
dog för dig och mig.
Kan du förakta en sådan nåd, mor?
Kan du vända bort ditt ansikte?
Kom till Jesus, kom kära mor,
Fly, o fly, in i Hans famn!"*

Trots att hon aldrig mera skrev till mig så fick jag höra att de sista ord hon sa innan hon dog var mitt namn, "Max".

Epilog - som handlar om hur berättelsen om trumslagarpojken Charlie Coulson, slutade:

Ungefär arton månader efter min omvändelse, besökte jag ett bönemöte i Brooklyn. Det var ett vittnesbördsmöte där kristna människor vittnar om hur kärleksfull deras Frälsare är.

Efter att flera av mötesdeltagarna hade talat, ställde sig en äldre dam upp och sa: "Kära vänner, detta kan vara den sista gången som jag har privilegiet att vittna om Kristus. Min husdoktor talade nämligen om för mig igår att min högra lunga är nästan helt borta, och att det inte heller återstår så mycket av min vänstra. Så i bästa fall har jag bara en kort tid kvar med er, men det som är kvar av mig tillhör Jesus. Åh! Det är en stor glädje för mig att veta att jag ska få träffa min pojke tillsammans med Jesus i himlen. Min son var inte bara en soldat som kämpade för sitt land, han var även en soldat för Kristus. Han sårades vid slaget i Gettysburg och blev omhändertagen av en judisk läkare, som amputerade hans arm och ben. Fem dagar efter operationen dog min son. Regimentets präst skrev ett brev till mig och skickade med min sons bibel. I det brevet skrev han att min Charlie på sin dödsbädd hade skickat efter den judiske läkaren och hade sagt till honom: 'Doktor, innan jag dör så vill jag tala om för er, att medan ni amputerade min arm och mitt ben för fem dagar sedan, bad jag till Herren Jesus Kristus att han skulle omvända er själ'"

När jag hörde denna dams vittnesbörd, kunde jag inte sitta still längre. Jag lämnade min plats, gick tvärs över rummet och tog hennes hand och sa, "Gud välsigne dig min kära syster. Din sons bön har blivit hörd. Jag är den judiske läkaren som din son bad för, och hans Frälsare är nu min Frälsare."

Det är med stor glädje och tacksamhet som jag kan berätta om när min son blev omvänd:

Jag är övertygad om att vår käre Frälsare hade oroat hans hjärta en längre tid innan vårt möte i juli 1887. För första gången på fjorton år kallade han mig "far". Han grät som ett barn vid vårt möte och det verkade som om han inget hellre önskade än att återse sin syster. Mitt hjärta tog ett glädjeskutt när jag fick höra detta, för jag visste att hos sin syster (en hängiven kristen i Amerika), skulle han vara i goda händer. Han åkte till Amerika där han återsåg sin syster på eftermiddagen, måndagen den 15 augusti. Följande fredag bad min son sin syster att hon skulle ta med honom till sin mors grav.

Fredagen den 29 augusti besökte han åter sin mors grav, men denna gång ensam. Och där, vid graven, bad han Gud om för-låtelse. Och i sin stora nåd, och för Kristi skull, förlät Gud min son hans synder och omvände hans hjärta.

Han for hem och berättade den goda nyheten för sin syster och redan samma kväll skrev han ett brev för att berätta det för mig.

Och nu, till slut, ber jag att Gud ska låta mig leva länge nog, så att jag kan få höra min son predika evangeliet om Frälsaren. Frälsaren som han under så lång tid avvisade.

Då jag ofta fått frågan om alla detaljer i denna berättelse verkligen är sanna, så vill jag ta detta tillfälle i akt att säga att varje händelse har inträffat precis så som jag har beskrivit den.

M.L.R.